

ne. Sice jsem psa vždycky chtěl, ale...“ Dál neodpověděl. „Ale co?“ „Moje sestry psa nikdy nestrpěly,“ povzdychl si Hook. „Nám se pes ztratil,“ řekla jsem já. „To mi je moc líto,“ politoval mě. Zrovinka jsme došli k jeho domu a znova se ozval štěkot. Tak mi to nedalo a zeptala jsem se: „Pane učiteli, kde bydlí vaše sestry?“ „Daleko, hodně daleko. V USA,“ odpověděl. „Ale vždyť se ode dveří ozývá štěkání. Můžu se na toho pejska podívat?“ divila jsem se. „Kdepak, je škaredý a děsivý. Ještě by ses bála!“ odbyl mě. „Prosíím,“ přemlouvala jsem ho. „Ne ne,“ znova mě odbýval. Tak jsem se na to vykašlala a šla domů. Ten večer byli máma s tátou v divadle. Ještě před spaním jsem se koukala z okna a přemýšlela o tom, proč mi pan učitel nechtěl ukázat svého psa. Ale ne, určitě to nebyl on. Jenže pak jsem z okna něco uviděla! Pana učitele s... LUNOU!!! Vyběhla jsem na ulici jen tak v pantoflích a tátově bundě. „Pane učiteli, pane učiteli! počkejte!“ Zastavil se a otočil. „Vrať se domů, je pozdě, a navíc je strašná zima!!!“ křičel na mě. „Ale co tady děláte s naší Lunou?“ nestyděla jsem se a rovnou jsem se rozbřečela. „Neplač, neplač! Tak dobře, všechno ti vysvětlím. Moc dobře víš, že mám dvě starší sestry, a ty jsou vážně nemocné. Proto jsem potřeboval chlupy z vašeho psa, abych pro ně mohl nechat vyrobit lék. Chápeš?“ Přikývla jsem. „Ale Lunu nám vrátíte, že? A proč jste si ty prášky někde neobjednal?“ vyzvídala jsem. „Je to moc drahé, tak jsem si myslel, že když dodám do laboratoře ty chlupy, bude to levnější. Samozřejmě že jsem měl v plánu ji pak zase pustit. Tak si ji vezmi a doma řekni, že přiběhla v noci.“ „Dobře,“ ozvala jsem se. „Už běž spát, je pozdě.“ „Nashledanou!“ zavolala jsem na něj.